

TESAM Akademi Dergisi

Journal of TESAM Academy

ISSN 2148-2462 / E-ISSN 2458-9217

"Krimigrasyon" Yaklaşımının İtalya'nın Düzensiz Göç ile Mücadele Politikasına Yansımaları

*The Reflections of the "Crimmigration" Approach to
Italy's Irregular Migration Policy*

Öz

Tarih boyunca ekonomik, siyasi, dini-kültürel ve çevresel nedenler ile ortaya çıkan göçler kimi zaman gönüllü, kimi zaman ise zorunlu olarak gerçekleşmektedir. Göçler farklı nedenler ile meydana gelse de çoğu zaman benzer sonuçlar doğurmaktadır. Düzensiz göç ile karşı karşıya kalan hedef ülkeler, düzensiz göçmenleri kontrol altına alacak bir takım politik araç ve enstrümanlar geliştirmektedir. Düzensiz göçü yönetme stratejisinin bir parçası olarak yirmi birinci yüzyılın başlarında krimigrasyon yaklaşımı ortaya çıkmıştır. Öte yandan jeopolitik konumundan dolayı İtalya, yoğun düzensiz göç akışlarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Bu bağlamda çalışmamızın temel amacı, İtalya'nın 2000 ile 2015 yılları arasındaki düzensiz göç ile mücadele politikasını ele alarak, bu politikanın krimigrasyon yaklaşımı özellikleri taşıyıp taşımadığını ortaya koymaktır. Bu amaçla çalışmada literatür taraması yoluyla elde edilen bulgular analiz edilmiştir. Ortaya konulan bulgulara göre, çalışmanın kapsadığı yıllar arasında İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele kapsamında yürürlüğe koyduğu yasalar ve bu yasaların içerdiği göç kontrol araçları, krimigrasyon yaklaşımın temel karakteristikleriyle benzeşmektedir. Bu anlamda çalışmanın da ortaya koyduğu üzere, krimigrasyon yaklaşımı araçlarının uluslararası hukukun çizdiği ilkeler çerçevesinde ve demokratik anayasalar zemininde uygulanması durumunda, düzensiz göç ile mücadele eden ülkelere önemli fırsatlar sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler; Krimigrasyon, İtalya, Düzensiz Göç, Göçmen

Abstract

Migration, which has emerged due to economic, political, religious-cultural and environmental reasons throughout history, is sometimes

Salih TURGAY

Dr.
United Nations Mission in South
Sudan, Police Advisor.
salih.turgay@un.org
ORCID : 0000-0002-5823-6986

Cilt / Issue: 11(1) 377-398
Geliş Tarihi: 20.03.2023
Kabul Tarihi: 07.01.2024

Atıf: Turgay, S. (2024).
Krimigrasyon" yaklaşımının
İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele
politikasına yansımaları. *Tesam
Akademi Dergisi*, 11(1), 377-398.
<http://dx.doi.org/10.30626/tesamakademi.1429479>.

voluntary and sometimes compulsory. Although migrations occur for different reasons, they often lead to similar results. The target countries, which are faced with irregular migration, are developing a number of political tools and instruments to control irregular migrants. In this framework, as a part of the irregular migration management strategy, the “crimmigration” approach emerged at the beginning of the twenty-first century. On the other hand, due to its geopolitical position, Italy is faced with intense irregular migration flows. In this context, the main purpose of our study is to examine Italy’s policy of combating irregular migration between 2000 and 2015, and to reveal whether this policy has the characteristics of a “crim-migration” approach. For this purpose, the findings obtained through literature review and archive research were analyzed. According to the findings, the laws enacted by Italy within the scope of combating irregular migration between the years covered by the study and the immigration control tools included in these laws are similar to the basic characteristics of the “crimmigration” approach. In this sense, as the research shows, if the tools of the “crimmigration” approach are implemented within the framework of the principles drawn by international law and on the basis of democratic constitutions, it offers important opportunities to countries struggling with irregular migration.

Keywords; Crimmigration, Italy, Irregular Immigration, Migration

Extended Abstract

Migrations throughout history have not only affected the migrating communities but have also caused radical changes in the geography where they are migrated. After the formation of modern society and the emergence of nation states, the phenomenon of migration gained an international character. The international migration movements that have continued to this day will probably continue after this and will make their effects felt at the level of individual, society, country and international system. In Europe, during the Cold War period, which started after the end of the Second World War, migrations took place mostly when Western European countries demanded guest workers from the countries close to Europe or from the former colonial countries in order to close the labor shortage. At the end of the 1980s, when the Cold War ended, changes in the international system also changed the cycle of migration.

The fact that the European Continent is the primary target of millions of migrants fleeing the turmoil caused by the Arab Spring that started in 2011 has led to the creation of a climate of fear among the citizens of EU member states and the management of irregular migration has

become one of the top priorities for EU member states. Under intense immigration pressure, governments have sought control mechanisms to prevent unwanted migrants from crossing borders without permission and to deter their intention to remain in the country without government permission.

Due to its geographical location between the European and African continents, Italy is also located on the Central Mediterranean Migration Route, which extends from sub-Saharan Africa to the countries of Northern Europe. Italy, which was a country that gave immigration until the 1980s, has demonstrated a sustainable economic growth by using the advantages provided by EU membership and has become a country that gradually receives immigration since the end of the 1980s. In addition to its long maritime borders, many islands, large and small, in the Mediterranean make it difficult to control Italy's maritime borders.

Although border controls are an important tool in the policy of combating irregular migration, they are not an adequate instrument alone. Indirectly, the receiving countries are developing a number of political tools and instruments in order to break the will of irregular migrants to migrate. At this point, the crimmigration approach, which expresses the dynamic interaction between different areas of criminal, administrative and migration laws in migration management in its simplest form, emerges.

Crimmigration; It can include components such as criminalizing immigrants, keeping them in custody for a long time with an administrative decision, deporting them without a judicial decision, deporting the immigrant who has committed a crime, excluding them, securitizing them, taking extraordinary measures at border controls, and ensures that the administrative decisions taken are accepted by the public. It therefore offers states that face intense irregular migration flows the opportunity to use more instruments to control migration. The detention and deportation of migrants in irregular positions also deter other migrants who aspire to migrate to these countries. Therefore, the measures taken with respect to international law contribute to the diversification of migration management tools and the policy of combating irregular migration.

In this sense, Italy's policy of combating irregular migration between 2000 and 2015 is discussed in the article and it is tried to reveal whether this policy has the characteristics of a crimmigration approach. The hypothesis of the article is that Italy's policy to combat irregular migration between 2000 and 2015 shows typical features of the crimmigration

approach. In order to test the hypothesis of the study, the findings obtained from the migration law and other legislation texts of Italy were discussed through literature review and archive research, and it was tried to reveal whether these findings included the tools expressed in the crimmigration approach.

When the legislation enacted by Italy within the scope of its policy to combat irregular migration is considered within the scope of the krimmigration approach; It is seen that the measures taken in the laws enacted on the prevention of irregular migration are being toughened day by day. Entering the country illegally was first criminalized, and then the way for those who entered illegally were arrested and tried with the accelerated trial model and deportation was opened. Penalties against migrant smuggling and human traffickers have been increased, and landlords who rent houses to irregular migrants have been sanctioned. The Italian Navy is authorized to return a ship suspected of carrying irregular migrants to Italy, even if it carries the flag of another state. Immigrants who do not comply with the deportation order or are caught in an irregular situation are allowed to be prosecuted with up to five years in prison. Governors were given the power to deport irregular migrants, making it possible to deport migrants by administrative decision. Therefore, when Italy's policy on combating irregular migration is considered holistically, it is clear that the laws enacted and the migration control tools contained in these laws show the typical features of the crimmigration approach.

Giriş

İnsanlık var olduğundan beri çeşitli nedenlerle süre gelen göç olgusu, bu süreçte kimi zaman hayatta kalabilmek için zorunlu yer değişikliği, kimi zaman ise daha iyi yaşam koşullarına sahip olabilmek için gönüllü bir insan hareketliliği olarak karşımıza çıkmıştır. Tarih boyunca yaşanan göçler sadece göç eden toplulukları etkilemekle kalmamış, göç edilen coğrafyada da köklü değişikliklere neden olmuştur. Modern toplumun oluşmaya başlaması ve ulus devletlerin ortaya çıkmasının ardından ise göç olgusu uluslararası bir nitelik kazanmıştır. Günümüze kadar devam eden uluslararası göç hareketleri muhtemelen bundan sonra da devam edecek ve birey, toplum, ülke ve uluslararası sistem düzeyinde etkilerini hissettirecektir.

Avrupa'da yaşanan göç hareketlerini ele alındığında ise, İkinci Dünya Savaşı göç olgusu üzerinde önemli bir dinamik olarak karşımıza çıkmaktadır. Savaş ile birlikte göç olgusu yeni bir boyut kazanmış ve savaş sırasında Avrupa'da yerinden edilen 20 milyon insan mülteci konumuna düşmüştür. Savaştan sonra meydana gelen sınır değişiklikleri ise, zorunlu göçleri gündeme getirmiştir. Diğer taraftan savaşın neden olduğu ekonomik istikrarsızlık ve işsizlik, ekonomik temelli göçlere neden olmuştur (Mutluer, 2003, s. 31).

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden sonra başlayan Soğuk Savaş sürecinde göçler, daha çok Batı Avrupa ülkelerinin işgücü açığını kapatmak amacıyla Avrupa'ya yakın çevre ülkelerden veya eski sömürge ülkelerinden misafir işçi talep etmesiyle gerçekleşmiştir. Soğuk Savaş'ın sona erdiği 1980'lerin sonunda, uluslararası sistemde meydana gelen değişiklikler göç olgusunun döngüsünü de değiştirmiş ve Soğuk Savaş dönemi boyunca bloklar içerisinde yaşanan göçler, bu yıllardan sonra kuzey güney ekseninde gerçekleşmeye başlamıştır. Diğer taraftan Doğu Bloku ülkelerinden Batı Blokuna yönelik seyahat kısıtlamalarının kaldırılması ile iletişim ve ulaşım ücretlerinin düşmesi, kıta Avrupa'sında yoğun göç hareketlerini beraberinde getirmiştir.

2011 yılında başlayan Arap Baharı'nın neden olduğu kitlesel göç hareketlerinin hedefinde Avrupa'nın olması, Avrupa Birliği (AB) üyesi ülke vatandaşları arasında bir korku iklimi oluşmasına neden olmuş ve AB üyesi ülkeler için düzensiz göçün yönetilmesi en öncelikli konu haline gelmiştir (Gökalp Eras, 2014, s 72).

Yoğun göç baskısı altında kalan hükümetler, istenmeyen göçmenlerin sınırlardan izinsiz olarak geçmesini önlemek ve hükümet izni olmadan

ülkede kalma niyetlerini caydırmak için birtakım kontrol mekanizmaları arayışı içerisine girmiştir. Schengen Antlaşması'nın ulusal iç sınırların önemini azaltması, dış sınırları oluşturan ülkelerin istenmeyen göçü kontrol etmek için yeni alternatifler aramaya başlamasını zorunlu hale gelmiştir. Zira kıta Avrupası üzerinde her geçen yoğun bir göç baskısı oluşmaya başlamış, bu baskı Avrupa'nın güney sınırlarını oluşturan Akdeniz ülkeleri üzerinde derinden hissedilmiştir.

Avrupa ve Afrika kıtaları arasında yer alan coğrafi konumundan dolayı İtalya, aynı zamanda sahra altı Afrika'dan başlayıp Kuzey Avrupa ülkelerine kadar uzanan Orta Akdeniz Göç Rotası üzerinde bulunmaktadır. 1980'li yıllara kadar göç veren bir ülke olan İtalya, AB üyeliğinin sağlamış olduğu avantajları da kullanarak sürdürülebilir bir ekonomik büyüme ortaya koymuş ve 1980'lerin sonundan itibaren giderek yeni göç destinasyonlarından biri haline gelmiştir. 7.600 km deniz sınırlarının yanı sıra Akdeniz'de bulunan irili ufaklı birçok ada, İtalya'nın deniz sınırlarının kontrol edilmesini güçleştirmektedir. Özellikle Tunus deniz sınırları içerisinde yer alan Lampedusa Adası İtalya'ya açılan düzensiz göç kapısı niteliğindedir. Zira Kuzey Afrika ülkelerinden yola çıkan düzensiz göçmenler bu adayı İtalya ve Avrupa'ya ulaşmak için adeta bir sıçrama tahtası olarak kullanmaktadır.

Düzensiz göç ile mücadele politikasında sınır kontrolleri önemli bir araç olmakla birlikte tek başına yeterli bir enstrüman değildir. Entegre sınır yönetimi modeli bağlamında, sınır yönetiminin tek merkezden koordine edilmesinin yanı sıra kaynak ve transit ülkeler ile ilişkilerin geliştirilmesi gerekmektedir. Öte yandan hedef ülkeler, düzensiz göçmenlerin göç etme iradelerini kırabilmek amacıyla bir takım politik araç ve enstrümanlar geliştirmektedirler.

Bu noktada en yalın haliyle göç yönetiminde cezai, idari ve göç yasalarının farklı alanları arasındaki dinamik etkileşimi ifade edilen krimigrasyon (crimmigration) yaklaşımı ortaya çıkmaktadır. Bu anlamda iki bölümden oluşacak olan çalışmamızın birinci bölümde krimigrasyon yaklaşımının ortaya çıkışı ve akademik çalışmalara konu olmasının ardından, düzensiz göç ile mücadele eden ülkelerce hayata geçirilme pratikleri üzerinde durulacaktır. İkinci bölümde ise, İtalya'nın 2000 ile 2015 yılları arasındaki düzensiz göç ile mücadele politikası ele alınarak bu politikanın krimigrasyon yaklaşımı özellikleri taşıyıp taşımadığı ortaya konulmaya çalışılacaktır. Bu anlamda çalışmamızın hipotezi, İtalya'nın 2000 ile 2015 yılları arasındaki düzensiz göç ile mücadele politikasının krimigrasyon yaklaşımının tipik özelliklerini gösterdiği şeklindedir.

Çalışmanın hipotezini test edebilmek amacıyla literatür taraması yoluyla İtalya'nın göç kanun ve diğer mevzuat metinlerinden elde edilen bulgular ele alınacak, bu bulguların krimigrasyon yaklaşımında ifade edilen araçları içerip içermediği ortaya konulmaya çalışılacaktır.

Değişen Tehdit Algılamaları ve Düzensiz Göç

Bilindiği üzere göç, tarihin her döneminde sürekliliğini muhafaza eden bir olgu olarak varlığını toplum ve devlet düzleminde hissettirmiş bir fenomendir. Çok katmanlı dinamik bir süreç olan göç, günümüzde farklı niteliklere bürünmüş, ülkeler arasındaki gelir dağılımı eşitsizlikleri, savaş ve iç çatışmalar gibi nedenlerden dolayı yoğunluk kazanmıştır. Küreselleşmenin etkisiyle artan iletişim ve ulaşım olanakları, göçlerin sadece ülkeler arası değil, kıtalar arası boyutta gerçekleşmesini olanaklı hale getirmiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Batı Avrupa ülkelerinin gerçekleştirdiği ekonomik sıçrama ve işgücü ihtiyacı için teşvik edilen göç, Avrupa kıtasını göçmenlerin ana göç destinasyonlarından biri haline getirmiştir. Ancak 1974 yılında yaşanan "Petrol Krizi", Batı Avrupa ülkelerinin ekonomilerinde durgunluğa neden olmuş ve bu ülkeler kendi vatandaşlarına dahi istihdam sağlayamayacak bir süreç içerisine girmiştir. Dolayısıyla bu tarihten sonra Batı Avrupa ülkeleri göç teşvikini önce durdurulmuş daha sonra ise mevcut göçmenlerin menşe ülkelerine geri gönderilmesi için bir takım geri dönüş programları uygulamıştır.

Soğuk Savaş döneminin son yıllarından itibaren güvenlik algısı önemli ölçüde evrim geçirmiş, göç ve göçmenlerin toplumun sosyal ve ekonomik yapısına yönelik tehdit olarak algılanmaya başlanmış ve bu değişen güvenlik perspektifinde vurgulanır hale gelmiştir. Bu durum, güvenlikle ilgili konuların giderek daha fazla göç bağlamında ele alınmasına ve bu konuların güvenlik alanına taşınabilir hale gelmesine neden olmuştur (Uygun, 2021).

11 Eylül terör saldırılarına kadar ekonomik, kültürel ve toplumsal anlamda tehdit olarak algılanan göçmenler, artık bu tarihten sonra iç güvenliği de tehdit eden bir unsur olarak toplumsal bellekte yerini almıştır. 11 Eylül terör saldırısının ardından Madrid ve Londra'da meydana gelen terör saldırılarının faillerinin de göçmen oluşu, AB ülkelerinde göçmenlere yönelik toplumsal bakışı daha da negatif hale getirmiştir. Bu saldırılar göçmen kimliğinin suçlu kimliği olarak algılanmasına neden olmuş, göç ve göçmenlere karşı uygulanan politikalarda belirgin bir değişim yaşanmıştır. Bu kapsamda gerek AB üyesi ülkelere düzensiz durumda bulunan göçmenler ile mücadele etmek, gerekse sınır güvenliğini sağlayarak daha fazla düzensiz göçmenin AB üyesi ülkelere girişini

önlemek maksadıyla birtakım düzenlemeler yapılmış ve yeni mekanizmalar geliştirilmiştir. Bu anlamda dış sınırların operasyonel yönetimi amacıyla 2004 yılında kurulan FRONTEX ile dış sınırların gözetlenmesi amacıyla 2013 yılında Avrupa Komisyonu'nun aldığı kararla hayata geçirilen EUROSUR oldukça dikkat çekicidir. Diğer taraftan göçmenlerin gözetim altında tutulması AB hukuku kapsamına alınarak iltica prosedürlerini bekleyen sığınmacıların ve sınır dışı edilecek düzensiz göçmenlerin gözetim altında tutulması için yönerge hazırlanmıştır (Directive of The European Parliament and of The Council, 2008).

Göçmenlerin ekonomik ve toplumsal olarak bir sorun olarak algılanıp iç güvenliği tehdit eden bir olguya dönüşmesi, akademik çevrelerce de dikkate alınmış ve konuyla ilgili farklı disiplinler tarafından çalışmalar yürütülmüştür. Kriminoloji, uluslararası ilişkiler, sosyoloji ve coğrafya; göç, vatandaşlık ve gözetim çalışmaları gibi disiplinler-ötesi alanlarda sosyo-hukuki araştırmalarda bulunmuştur (Huysmans, 2006; Buonfino, 2004, Karyotis, 2007, Yalçın, 2004).

Düzensiz Göç ile Mücadelede Yeni Bir Yaklaşım: Krimigrasyon

Göç üzerine çalışmalar yürüten bilim adamları, uzun zamandır dikkatlerini ceza kanunu ile göç kontrol sistemleri arasında artan bariz yakınlaşmaya odaklanmıştır. Akademik çevreler, özellikle idari ihlallerin ceza hukukuna dahil edilme eğilimine ve bu iki ayrı alana ait uygulama ve söylemlerin iç içe geçtiğine işaret etmiştir. Bu ilişki, daha sıkı göç politikalarından göçün suçlulukla birleştirilmesine, vatandaş olmayanlara yönelik olumsuz kamuoyu algısından yabancı düşmanlığına kadar, göçmenler üzerinde çoğu zaman olumsuz etkiler bırakmıştır (Majcher, 2013, s. 3).

Göç politikalarının ceza hukuku ile ilişkisine dikkat çekmek amacıyla ilk kez Juliet Stumpf tarafından 2006 yılında kullanılan krimigrasyon kavramı, Amerika Birleşik Devletleri'nde (ABD) 1980'lerden bu yana göçmenlerin suçlulukla birleştirilmesi sürecini anlamının bir yolu olarak ortaya atılmıştır. Bu kavramın özünü, ABD'de göçmen ve suç politikaları arasındaki uyum, düzensiz göçmenler için ceza kanununun sertleştirilmesi ve göçmenlik kanunu ihlallerinin ceza kanunu ihlali olarak düzenlenmesi oluşturmaktaydı (Hernandez, 2014). Krimigrasyon, ABD'de ortaya çıkan bir kavram olmakla birlikte günümüzde Avrupa ve Avustralya'da da ceza hukuku mekanizmalarına başvurularak düzensiz göçü yönetme stratejisinin bir parçası olarak sıklıkla kullanılmaktadır. Siyasi tartışma ve karar alma süreçlerinde suç ve göçmenlik giderek daha fazla bir araya getirilmekte, siyasi ve kamusal söylem düzeyi artırılmakta, ceza hukuku ve göçmenlik yasaları daha fazla birleştirilerek prosedür ve uygulama

birliği sağlanmaktadır (van der Woude and van Berlo, 2015, s. 63).

Öte yandan Provera'ya göre krimigrasyon; düzensiz göçmenlere yönelik gözaltı ve ceza hukuku tedbirlerinin yanı sıra, medeni hukuka dayandırılacak cezaların belirlenmesini de içerir. Göçün suç sayılması, göçmenlik uygulamasında ceza hukuku özelliklerinin benimsenmesi ve ceza hukuku ihlalleri için düzensiz göçmenlik durumunun da kabul edilmesi anlamına gelir (Provera, 2015, s. i).

Krimigrasyon kavramının ceza, idari ve göç yasalarının farklı alanları arasındaki dinamik etkileşimi içerisinde, iki farklı eğilim ön plana çıkmaktadır. "Göçün kriminalize edilmesi" olarak da adlandırılan ilk eğilim, göç yasasının ihlal edilmesi durumunda cezai müeyyidelerin kullanılmasına atıfta bulunur, en uç biçimi düzensiz göçü hapisle cezalandırmak olan bu müeyyideler arasında, para cezası, göz altına alma ve sınır dışı etme seçenekleri bulunmaktadır. Diğer eğilim ise, göç kanunlarında sınır dışı etmeyi gerektiren durumlara cezai suçların da eklenmesidir. Böylece belirli suçları işleyen göçmenleri sınır dışı edebilmenin yolu açılmaktadır. Ancak daha geniş anlamda, bu eğilim ceza hukukunun işlevlerinin, önceliklerinin ve tekniklerinin göç kanunlarına (idari) dahil edilmesini ifade eder. Ancak burada göç kanunu, ceza hukukunun gerektirdiği koruyucu unsurları göz ardı ederken, ceza hukukunun uygulanmasının katı özelliklerini aynen kabul eder. Böylelikle yasal garantilerinin gözetilmesini gerektirmeyen idari hukuk çerçevesinde hareket edilirken ceza hukuku metodolojileri uygulanabilir (Majcher, 2014, ss. 1-2).

Göçün kriminalize edilmesi göçmenler açısından ele alındığında ise göçmenlerin temel insan haklarının ihlal edebileceği endişeleri ortaya çıkmaktadır. Bu endişeler, suç normlarının ve uygulamalarının ilkeli ceza hukuku standartlarına uygunluğu, bu norm ve uygulamaların göçmenlerin temel hakları üzerindeki etkileri bakımından karşımıza çıkmaktadır. Açıkçası, bu iki kaygı birbiriyle yakından bağlantılıdır. Ceza hukuku üzerindeki temel kısıtlamalar, temel insan haklarını ("cezai güvenceler" olarak adlandırılır) koruma ihtiyacına dayandığından, bu temel ilkelerden sapma, temel insan haklarının ihlal edilmesine yol açabilir. Buradaki can alıcı nokta, demokratik anayasal çerçeveler altında şekillenen ceza hukukunun meşruiyetinin, büyük ölçüde kapsayıcı olmasına (cezanın suçlunun rehabilitasyonu/yeniden sosyalleştirilmesinin bir aracı olarak ortaya çıkmasına) bağlı olmasıdır. Krimigrasyon ise tamamen dışlayıcıdır ve işlevi tam olarak istenmeyen göçmenleri dışlamaktır. Onları, devletlerin egemenlik haklarının bulunduğu bölgesel alandan

sınır dışı etme krimigrasyonunun nihai amacıdır. Bir diğeri ise, oturma izni iptali ve vatandaşlık hakkı tanımama gibi gerekçelerle düzenli göçmenlerin kendilerini devletin bir parçası olarak görme arzularına engel olmaktır (Marin and Spena, 2016, s. 150).

Krimigrasyon, başka bir ifade ile göçün kriminalize edilmesi süreci dört ana adımda gerçekleştirilmektedir. İlk adım genellikle söylemsel olarak göçmenlerin suç şüphelileri olarak yaratılmasıyla ve “mülteci” teriminin söylemsel olarak silinmesiyle atılır. Diğer bir ifade ile göçmenler güvenlikleştirilir. Göçmenlerin güvenlikleştirilmesi sürecinde, aktörler genellikle ülkelerin tarihsel geçmişlerini, vatandaşlık kavramını ve kültürel özellikleri vurgulayarak yaklaşır. Bu bağlamda, kültürel kimlik, gelenekler, ekonomik kalkınma ve refah devleti gibi kavramlar sıkça öne çıkarılır. Göçmenler, sosyal devlet sisteminde dengeleri bozucu bir faktör olarak algılanır ve sosyal haklardan yararlanmalarına karşı çıkılabilir. İç güvenlikle ilgili olarak, göçmenler genellikle terör, kaçakçılık ve adi suçlarla ilişkilendirilir (Mandacı & Özerim, 2013).

Göçün kriminalize edilmesi sürecinde ikinci adım, vize veya diğer geçerli seyahat belgeleri olmadan ülkeye girenlerin göç kanunlarında “yasadışı” olarak tanımlanmasıyla atılır. Daha sonra “yasadışı olmak” ikincil hukukta bir tür suç haline getirilir ve bu suçun sonuçlarına göçmen katlanmak zorunda kalır. Bu süreç, ülkeye izinsiz gelen kişilerin kriminalize edilmesi için yasal bir dayanak olmasa bile gerçekleşir. Göçmen yoğunluğu ile suçların artması arasında bir bağ olmamasına rağmen üçüncü adımda, göçmenler bir bütün olarak ikinci adımdaki yatkınlık nedeniyle kriminalize edilir ve “suçlu göçmen” veya “suçlu yabancı” profili yaratılır. Son olarak, bu politikalar kademeli olarak tüm nüfus üzerinde kontrol sağlarken, yalnızca insan kaçakçılığı eylemlerini suç haline getirmek ve cezalandırmakla kalmaz, aynı zamanda göçmenlere temel yardım (örneğin, barınma, işe yerleştirme, vb.) gibi dayanışma eylemlerini de suç kapsamına alınır. Dolayısıyla göçün kriminalize edilmesi, öncelikle yabancıları, idari ve ceza hukuku hükümleriyle yurttaslardan açıkça ayırmaktadır ve yabancıyı suçlama olmadan tutuklama, yargılama veya mahkumiyet gibi vatandaşlara uygulanamayacak tedbirlere tabi tutmanın yolunu açmaktadır (Jalušič, 2020, s. 3).

Krimigrasyon sürecinin odak noktasını düzensiz göç ve düzensiz göçmenler oluşturmaktadır. Bu göçmenlerin siyasal ve kamusal söylemde tehdit olarak nitelendirilmesi ve göç kanunlarında yasadışı olarak sınıflandırılmaları, göçmenlik durumlarının belgesizlikten belgeliye doğru geçişini zorlaştırmaktadır. Bu durum, kimi göçmen gruplarının

kriminalize edilmesi sürecini destekleyen bir döngü yaratmaktadır. Çünkü düzenli göçün zor olması ve göç edilen ülkedeki çekici faktörler, insanların yasadışı bir şekilde göç etmeye devam etmesine neden olmaktadır. Devletler ise, özellikle düzensiz yollardan gelen göç akışlarını kontrol edemediklerinden dolayı, daha fazla göçmenin gelmesini engellemek için düzensiz göçmenleri kriminalize etme eğilimi göstermektedirler. Bir bakıma sınırların gözetlenmesi ve korunması gibi polisiye tedbirlerle sağlanması gereken ulusal güvenlik, düzensiz göçün suç olarak nitelendirilmesiyle korunmaya çalışılmaktadır (Alves, 2017, s. 491)

Krimigrasyon, göçmenler için ceza kanununun sertleştirilmesinden, göç kanunu ihlallerinin ceza kanunu ihlali olarak nitelendirilmesine kadar çeşitli şekillerde ortaya çıkabilmektedir. Böylece göç kanunu kapsamında hızlandırılmış işlemlerle, tutukluluk bile gerçekleşmektedir (Hernandez, 2014). En sık kullanılan yöntemler ise; düzensiz giriş ve düzensiz ikamet etme, düzensiz giriş ve ikamete yardım etme, düzensiz göçmenleri istihdam etme ve bu göçmenlere ikamet sağlama, düzensiz göçmenleri yetkili makamlara bildirmeme fiillerine karşı para ve hapis cezası uygulanması şeklinde sıralanabilir. Yanı sıra sınır dışı edilecek düzensiz göçmenler ile iltica prosedürlerini bekleyen sığınmacıların göz altında tutulması krimigrasyon yöntemleri arasında yer almaktadır (Alves, 2017, s. 491).

Bu yöntemlerden en dikkat çekici olanı, düzensiz göçmenler ile iltica başvurusunda bulunan sığınmacıların idari kararlarla özgürlüklerinin kısıtlanarak göz altında tutulmalarıdır. Geleneksel olarak, göçmenlerin gözaltına alınması idari bir prosedür olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü idari karar, devletlerin ceza yargılamasının usule ilişkin bileşenlerini göz ardı etmesine olanak tanır. Ancak göçmenlerin idari kararlarla göz altına alınması Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) kapsamında göçmenlere ve cezai tutuklulara sağlanan korumalarla çelişmektedir.

Kişiyi özgürlüğünden yoksun bırakma en yaygın olarak ceza hukukunun uygulanması sırasında ortaya çıkar. Gözaltının temel haklar üzerindeki etkisi nedeniyle, tutuklulara çeşitli usuli güvenceler verilir. İlk olarak bir kişi, bir suç işlediği şüphesiyle tutuklandığında, AİHS'nin 5(3) maddesi uyarınca derhal bir hakim veya yargı yetkisini kullanmaya kanunen yetkili başka bir görevlinin önüne çıkarılmalıdır. Aynı hüküm, bir suç isnat edilirse tutuklunun makul bir süre içinde yargılanma hakkına sahip olduğunu veya tutuksuz yargılanmak üzere salıverilmesini şart koşar. AİHS'nin 6(2) maddesinde güvence altına alınan masumiyet

karinesi ile bağlantılı olarak bu hüküm salıverilmeyi desteklemektedir ve yetkililer tutukluluk halinin alternatiflerini göz önünde bulundurmak zorundadır. Kaçma riskinin kefaletle veya diğer tedbirlerle önlenemediği durumlarda, sanık serbest bırakılmalıdır (AHİS, 2022).

Diğer taraftan Birleşmiş Milletler Keyfi Gözaltı Çalışma Grubu idari gözaltı kararını; devlet yetkilileri tarafından ceza hukuku kapsamı dışında, düzensiz göçmenlerde dahil olmak üzere bireylerin terörizm gibi güvenlik nedenleriyle, önleyici gözaltının bir biçimi olarak tutuklanması ve gözaltına alınması olarak tanımlamaktadır. Ayrıca idari gözaltı uygulamasıyla tehlike arz eden bir kişinin gözaltına alınmasının önleyici bir tedbir olduğu, böylece toplumu ve devleti güvence altına aldığı inancıyla gerçekleştirildiği vurgulanmaktadır (Majcher, 2013, s. 6-7).

Ceza hukuku kapsamındaki gözaltından farklı olarak idari gözaltı, tipik olarak cezai kovuşturma veya yargılama olmaksızın, yargı organı yerine yürütme organı tarafından emredilen, özgürlükten yoksun bırakılma anlamına gelir. Bununla birlikte idari gözaltı uluslararası hukukta yasaklanmasa da yargı güvencesi olmaksızın özgürlükten yoksun bırakmayı içerebileceğinden ve dolayısıyla yürütmeye geniş bir takdir yetkisi sunabileceğinden, hukukun üstünlüğü ilkesi ile çelişmektedir. Dolayısıyla idari gözaltının yaygın olarak kullanılmasını önleyecek tedbirlerin alınması ve süresinin makul bir süre ile sınırlandırılması temel insan haklarının korunması bağlamında önem arz etmektedir. Aksi takdirde idari göz altı kararı normal ceza adaleti sisteminin yerini alabilir.

İtalya ve Düzensiz Göç Sorunsalı

Kıtalararası göç yolları üzerinde bulunan İtalya, tarih boyunca çeşitli uygarlıkların çatışma, zaman zaman da birleşme noktalarından biri haline gelmiştir. Avrupa ve Afrika kıtaları arasında yer alan coğrafi konumu, İtalya'ya benzersiz fırsatlar sunduğu gibi birtakım tehditleri de beraberinde getirmiştir. İtalya'da göç ile ilgili istatistik verilerin tutulmaya başlandığı 1876 yılından 1973 Petrol Krizine kadar olan süreç ele alındığında, İtalya'nın göç veren bir ülke olduğu dikkat çekmektedir. 1876 yılından 1980'li yılların başına kadar yaklaşık 26 milyon kişi İtalya'dan göç etmiştir (Bonifazi, 1998, ss. 71-78-79).

1980'li yıllardan itibaren ise, İtalya kaynak ülke konumundan çıkıp hedef ülke konumuna gelmiştir. 20. yüzyılın son yirmi yılında ekonomik statüsü ve işgücü piyasası koşullarındaki atılım, İtalya'yı göçmenler için çekici hale getirmiştir. Ekonomik kalkınma ve işgücü piyasasının

gelişmesi, İtalya'ya yönelik yasal göçmen akışlarını da önemli ölçüde etkilemiştir. 1980'lerin başında yaklaşık 300 bin olan yasal göçmen sayısı, 1990'da 800 bine yükselmiştir (Melotti, 2004). İtalya'nın Euro bölgesine girmek amacıyla kamu harcamalarını sınırlandırarak sıkı önlemler almak zorunda kalması ve ekonomik büyümenin yavaşlamasına rağmen yeni göçmen akışları durmamış, aksine artış kaydetmiştir. Yasal göçmenlerin sayısı 2000 yılında 1 milyon 700 bine, 2003 sonunda ise milyon 600 bine ulaşmıştır. 2009 sonuna gelindiğinde ise 3 milyon 900 bin yasal göçmen, toplam nüfusun %6.5'ini oluşturur hale gelmiştir (Caritas/Migrantes, 2009). 2015 yılı nüfus verilerine göre mülteci ve göçmenler dahil toplam yabancı nüfus 6 milyona dayanarak toplam nüfusun %9.9'una erişmiştir. (International Migration Stock, 2019).

İtalya'nın göç politikalarını önemli ölçüde etkileyen düzensiz göçmenlerin türü ve boyutu 1990'lı yıllarda önceki yıllarla kıyaslanamayacak derecede artmış ve göç, İtalya toplumu ve siyasetinde sorun olarak algılanmaya başlanmıştır. Özellikle Arnavutluk'ta meydana gelen büyük ekonomik ve sosyal çalkantılar, İtalya'ya yönelik düzensiz göçlere neden olmuştur. 2000'li yıllardan sonra ise İtalya, büyük ölçekli düzensiz göç akışları ile karşı karşıya kalmıştır. 2008 yılından 2015 yılına kadar İtalya'da 300 binden fazla düzensiz göçmen yakalanmış, yasalara aykırı olarak ülkeye girmeye çalışan yaklaşık 500 bin düzensiz göçmen de engellenmiştir (Turgay, 2022, s. 252).

Öte yandan yukarıda ifade edilen istatistikler yalnızca yakalanan veya başka bir şekilde tespit edilen düzensiz göçmenleri kapsamaktadır. Başka bir ifade ile İtalya'da bulunan toplam düzensiz göçmen sayısı hakkında bir ölçü niteliğinde değildir. Buna karşın birçok kuruluş tarafından İtalya'da bulunan düzensiz göçmenler hakkında tahminler yürütülmektedir. ISMU Foundation isimli araştırma merkezinin tahminlerine göre belirli yıllarda değişkenlik gösterse de 2008 ile 2015 yılları arasında İtalya'da ortalama 500 bin düzensiz göçmen bulunmaktadır (Cesareo, 2016, s. 4).

Krimigrasyon Yaklaşımının İtalya'nın Düzensiz Göç ile Mücadele Politikasına Yansımaları

Krimigrasyon yaklaşımı açısından İtalya'nın göç mevzuatı ve düzensiz göç ile mücadele politikası ele aldığımızda ise şöyle bir tablo ile karşılaşmaktadı. 1980'li yıllara kadar göç, toplumun ve siyasal yapının dikkatini yeterince çekmediğinden yabancıların kabulü ve sınır dışı edilmesine ilişkin sistemli bir göç kontrol mevzuatı oluşmamıştır. Göç kontrol sisteminin ilk unsurlarını barındıran düzenlemeler İçişleri, Dışişleri veya Çalışma Bakanlığı tarafından yayımlanan geçici genelgeler aracılığıyla yürütülmüştür.

İtalya göç kontrol sistemini karakterize eden bu genelgelerin en önemli özelliği, standart bir uygulama sağlayamamaları ve polis güçlerine geniş bir takdir yetkisi vermesidir (Nascimbene, 2004, s. 9)

1986 yılında, 943/1986 sayılı yasa olarak adlandırılan kanunun kabul edilmesiyle İtalya siyasi tarihinde göç ile ilgili sistematik ilk yasa yürürlüğe girmiştir. Bu yasa ile bir göçmen işçinin İtalya'ya kabul edilme şekli ve çalışma koşulları açıkça tanımlanmıştır. Yasanın temel amacı, İtalya'da yasal olarak ikamet eden Avrupa Topluluğu dışındaki tüm göçmenlerin ve ailelerinin İtalyan işçilerle eşit muamele ve eşit haklara sahip olmalarını sağlamaktır. Yasa ayrıca düzensiz göçmenlere yönelik geniş bir af imkânı sağlamış ve yasada yer alan af hükmünden yararlanan yaklaşık 105 bin düzensiz göçmen yasal oturma izni elde etmiştir (Bonifazi and Heins, 2009, s. 51).

Artan göç yükü karşısında 943/1986 sayılı yasanın yetersiz kalması üzerine 1998 yılında göç ile ilgili daha kapsamlı hükümler içeren Turco-Napolitano isimli yeni bir göç kanunu yürürlüğe konulmuştur. Söz konusu kanun kriminigrasyon yaklaşımı özellikleri taşıması bakımından son derece önemlidir. Zira Turco-Napolitano Kanunu ile belgesiz göçmenlerin zorunlu sınır dışı etme türlerini tanımlanmış, düzensiz göçmenlerin sınır dışı prosedürlerinin tamamlanması için gereken süre içerisinde otuz güne kadar gözaltında tutulacakları "geçici barınma merkezleri" kurulmuştur (Zincone and Caponio, 2005, s. 4). Ayrıca ülkeye yasa dışı giriş ve yasa dışı ikamet ile mücadele, düzensiz göç ile mücadele stratejisinin önemli bir parçası haline getirilmiştir. Düzensiz göçmenlerin sınırlarda reddedilmesi, ülkelerine geri gönderilmesi ve takip eden beş yıl boyunca ülkeye yeniden girişlerinin yasaklanmasına ilişkin hükümler yer almıştır. İşlemiş olduğu suçtan dolayı belirli bir süre cezaevinde yatmak zorunda kalan göçmenler veya geçerli kimliği olmayanlar hakkında yaptırım uygulama hükmü getirilmiştir (Einaudi, 2007, s. 217).

Turco-Napolitano Kanunu'nun ceza hukuku ile etkileşimini göstermesi bakımından 10. maddesi son derece dikkat çekicidir. Kanunun 10. maddesine göre; "bu kanun hükümlerine aykırı olarak yabancıların ülkeye girişini kolaylaştırmaya yönelik faaliyetlerde bulunan kişiye, fiil daha ağır bir suç teşkil etmedikçe, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir." Böylelikle düzensiz olarak ülkeye girmeye çalışan kişilere yardım etmek suç kapsamına alınmıştır. Ayrıca kanun, ulaşım aracı sahiplerinin ülkeye giriş için gerekli belgeleri taşımayan yolcuları araçlarına almamalarını, bu yolcuların sonradan tespit edilmesi durumunda ise polis teşkilatına

bildirilmesini zorunlu kılmıştır. Yukarıdaki yükümlülüklerin yerine getirilmemesi durumunda, ulaşım aracı sahiplerine taşıdıkları her bir yolcu için bir milyon ile beş milyon lire arasında idari yaptırım cezası uygulanır. Çok fazla yasa dışı yolcunun tespit edildiği ciddi durumlarda ise; yolcu taşıma yetkisi, lisansı veya imtiyazı geçici süreyle askıya alınır veya tamamen iptal edilir. Diğer taraftan kanun, valiye ülkeye düzensiz olarak giren veya ikamet eden göçmenleri sınır dışı etme yetkisi tanımıştır (Turco-Napolitano Kanunu, 1998).

11 Eylül 2001 terör saldırılarının ardından Avrupa'da meydana gelen korku iklimi ve yabancı karşıtlığı İtalya kamuoyunu da etkilemiş ve göçün bir güvenlik sorunu olarak ele alınmasını beraberinde getirmiştir. Bu korku iklimi altında Temmuz 2002 de kabul edilen Bossi-Fini Kanununun temel amacı, düzensiz göçe ilişkin sıfır tolerans yaklaşımıyla, düzenli giriş kanallarının daha sıkı denetlenmesi, sınır dışı edilenlerin sayısının artırılması ve düzensiz girişle mücadele etmektir (Zincone and Caponio, 2005, s. 4). Bu amaca ulaşabilmek için oturma izinlerinin geçerlilik süreleri kısaltılarak düzenli göçmenlerin kontrolleri daha kısa sürelerde yapılmaya başlanmış ve daimî oturma izni başvurusunda bulunmak için gereken ikamet süresi altı yıla çıkarılmıştır (Cillo, 2009, s. 4)

Diğer taraftan Bossi-Fini Kanunu ile göçmen kaçakçılığı suçuna verilen cezalar daha da ağırlaştırılmıştır. Göçmenlerin yasalara aykırı olarak ülkeye girişini sağlayan kişiye üç yıla kadar hapis ve her bir kişi için 15.000 euroya kadar para cezası verilmesi bu fiilin dolaylı da olsa kazanç elde etmek amacıyla yapılmış olması halinde, faile dört yıldan on iki yıla kadar hapis ve her bir kişi için 15.000 euro para cezası verilmesi hüküm altına alınmıştır. İnsan ticareti yapan kişilere ise beş yıldan on beş yıla kadar hapis cezası ve her bir kişi için 25.000 euro para cezası verilmesi kararlaştırılmıştır (Bossi-Fini Kanunu, 2002).

Krimigrasyon yaklaşımının İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele politikasındaki en görünür yönlerinden birisi Bossi-Fini Kanunu'dur. Zira krimigrasyon yaklaşımının en uç biçimi olarak adlandırılan göç yasasının ihlal edilmesi durumunda cezai müeyyidelerin uygulanması, başka bir ifade ile düzensiz göçün hapisle cezalandırılması hükmü, Anayasa Mahkemesi tarafından sonradan iptal edilmiş olsa da Bossi-Fini Kanunu'nda bulunmaktadır. İlgili kanun maddelerine göre; oturma izni olmadan veya süresi geçmiş bir izinle ülkede buldukları tespit edilen ve ülkeyi terk etme emrine uymayan göçmenler zorunlu olarak hapsedilebilmekte ve herhangi bir duruşma veya savunma yapılmaksızın, basit bir yargılamanın ardından tutuklanarak sınır dışı edilmektedir

(Zincone and Caponio, 2005, s. 4).

Bir diğer dikkat çekici madde ise, düzensiz göç ile mücadele kapsamında deniz polisi ve sahil güvenlik gibi kolluk kuvvetlerinin yanı sıra İtalya Donanmasına da düzensiz göç ile mücadele etme yetkisinin tanınmasıdır. Bossi-Fini Kanunu'nun 11. Maddesine göre; İtalya Donanması, düzensiz göçmen taşıdığına inanılan bir gemiyi durdurabilir, denetime tabi tutabilir ve geminin göçmen kaçakçılığına karıştığını belgeleyen kanıtlar elde ederse, o gemiye el koyabilir. Ayrıca kanun, İtalya Donanmasına başka bir devletin bayrağını taşısa bile İtalya'ya düzensiz göçmen taşıdığından şüphelenilen bir gemiyi menşe ülkesine geri gönderme yetkisi tanımıştır (Bossi-Fini Kanunu, 2002).

İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele politikasındaki krimigrasyon yaklaşımı, 2008 ve 2009 yıllarında yasalaştırılan "Güvenlik Paketi" ile daha da güçlendirilmiştir, 2008 tarihli Güvenlik Paketiyle, düzensiz göçmenlik statüsü bir suçun ağırlaştırıcı koşulu haline getirilmiştir. İtalyan Ceza Kanunu'nun 61. Maddesine eklenen yeni bir hükme göre "bir suç işlediğinden dolayı hüküm giyen ve ülkede düzensiz statüde bulunan bir kişi, üçte bir oranında daha uzun hapis cezalarıyla karşı karşıya kalacaktır". Ancak bu hüküm İtalya Anayasası'nın eşitlik ilkesine aykırı olduğu gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiştir. Göçün kriminalize edilmesine ilişkin bir diğer hüküm, düzensiz göçmenlere ev kiralayan ev sahiplerine daha sert yaptırımlar uygulanmasına yöneliktir. Yasalara aykırı olarak İtalya'da ikamet eden bir yabancıya konaklama sağlayan kişi, 6 aydan 3 yıla kadar hapis ile cezalandırılarak kiraya verilen mülk müsadere edilebilmektedir (Merlino, 2009, s. 5).

2008 tarihli Güvenlik Paketi aynı zamanda suç işleyen göçmenlerin sınır dışı edilebileceğine ilişkin hüküm de içermektedir. AB vatandaşları dahi dahil olmak üzere suç işlediği için iki yıldan fazla hapis cezasına çarptırılan kişiler sınır dışı edilmektedir (Provera, 2015, s. 20).

Düzensiz göçmenlerin geçici barınma merkezlerinde göz altında tutulacağı maksimum süre 2009 tarihli Güvenlik Paketiyle önce 6 aya, 2011 yılında yapılan değişiklik ile 18 aya çıkartılmıştır. Ayrıca sınır dışı etme kararına uymayan veya usulsüz bir durumda yakalanan göçmenlerin beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılabilmesi hüküm altına alınmıştır (Turgay, 2022, ss. 273-274).

2009 tarihli Güvenlik Paketi'nin krimigrasyon yaklaşımı ile ilgili en dikkat çeken yönü, İtalya topraklarına yasalara aykırı olarak girişin suç

haline getirilmesidir. İlgili maddeye göre, yasalara aykırı olarak İtalya'ya girenler altı aydan dört yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır. Ayrıca bu kişiler tutuklanarak hızlandırılmış yargılama modeli ile yargılanmakta ve sınır dışı edilmektedir (Merlino, 2009, s. 9).

Sonuç

Krimigrasyon; göçmenleri kriminalize etme, idari kararlar uzun süre göz altında tutma, yargı kararı olmaksızın sınır dışı etme, suç işleyen göçmeni sınır dışı etme, dışlama, güvenlikleştirme, sınır kontrollerinde olağanüstü tedbirler alma gibi bileşenleri içerebilmekte ve alınan idari kararların kamuoyunda kabul görmesini sağlamaktadır. Dolayısıyla yoğun olarak düzensiz göç akışlarıyla karşı karşıya kalan devletlere göçü kontrol edebilmek için daha fazla enstrüman kullanma fırsatı sunmaktadır. Düzensiz konumda bulunan göçmenlerin göz altına alınarak sınır dışı edilmeleri, bu ülkelere göç etme arzusunda olan diğer göçmenleri de caydırmaktadır. Bundan dolayı uluslararası hukuka saygı gösterilerek alınan önlemler göç yönetimi araçlarının çeşitlendirilmesine ve düzensiz göç ile mücadele politikasına katkı sağlamaktadır.

İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele politikası ele alındığında; düzensiz göçün önlenmesine ilişkin yürürlüğe konulan yasalarda alınan tedbirlerin her geçen gün sertleştirildiği görülmektedir. Düzensiz göçmenlerin göz altında tutulduğu geçici barınma merkezlerindeki kalış süresi 1998 tarihli Turco-Napolitano Kanunu'nda 30 gün ile sınırlı iken, bu süre sonraki yıllarda uzatılarak 2011 yılında 18 aya çıkartılmıştır.

Ülkeye yasalara aykırı olarak giriş öncelikle suç kapsamına alınmış, daha sonra ise yasalara aykırı olarak girenlerin tutuklanması ve hızlandırılmış yargılama modeli ile yargılanarak sınır dışı edilmelerinin yolu açılmıştır. Göçmen kaçakçılığı ve insan ticareti yapanlara karşı verilen cezalar artırılmış, düzensiz göçmenlere ev kiralayan ev sahiplerine yaptırım uygulanmaya başlanmıştır. İtalya Donanmasına başka bir devletin bayrağını taşısa bile İtalya'ya düzensiz göçmen taşıdığından şüphelenilen bir gemiyi menşe ülkesine geri gönderme yetkisi tanınmıştır. Sınır dışı etme kararına uymayan veya usulsüz bir durumda yakalanan göçmenlerin beş yıla kadar hapis cezası ile yargılanmalarının yolu açılmıştır. Valilere düzensiz göçmenleri sınır dışı etme yetkisi verilerek idari kararlar göçmenleri sınır dışı etmek olanaklı hale getirilmiştir.

Krimigrasyon yaklaşımının en uç biçimi olarak adlandırılan düzensiz göçün hapis cezası ile cezalandırması ve düzensiz göçmenlik statüsünün bir suçun ağırlaştırıcı koşulu haline getirilmesi İtalya kanunlarında yer

bulmuş, ancak daha sonra bu hükümler Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiştir. Dolayısıyla İtalya'nın düzensiz göç ile mücadele politikası bütünsel olarak ele alındığında, yürürlüğe konulan yasaların, bu yasaların içerdiği göç kontrol araçlarının, krimigrasyon yaklaşımın tipik özelliklerini gösterdiği açıktır.

Yoğun düzensiz göç akışlarıyla karşı karşıya kalan ülkelerin salt sınır kontrol sistemleriyle düzensiz göçleri kontrol altına alması mümkün değildir. Dolayısıyla sınır güvenliğinin sağlanmasının yanı sıra farklı enstrümanların kullanılmasına da ihtiyaç vardır. Bu anlamda ülke içinde alınabilecek tedbirler bağlamında krimigrasyon yaklaşımı ve bu yaklaşımın önem atfettiği araçlar akıllara gelebilmektedir. Krimigrasyon yaklaşımı araçlarının uluslararası hukukun çizdiği ilkeler çerçevesince ve demokratik anayasalar zemininde; temel insan haklarının korunması ile kamu güvenliğinin sağlanması arasındaki hassas denge gözetilerek uygulanması durumunda, düzensiz göç ile mücadele politikasında önemli fırsatlar sunmaktadır. Öte yandan düzensiz göç ile mücadele edilirken alınan zorlayıcı tedbirlerin zenofobik özellikler taşımaması gerekmektedir. İtalya örneğinde görüldüğü üzere, Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen kanun hükümleri göz önüne alınmalı, uluslararası hukukça garanti altına alınmış eşitlik ilkesi ve ayrımcılık yasağını zedeleyecek düzenlemelerden kaçınılması son derece önemlidir.

Bu bağlamda, göçmenlerin gözaltına alınması sürecinde idari önlemler alınırken, bu önlemlerin cezai bir karakter taşımamasına özen gösterilmelidir. Gözaltına alma, bir yaptırım ya da ceza değil, daha çok idari bir prosedür olarak kabul edilmelidir. Bu noktada, göçmen tutukluların haklarına saygı gösterilmesi amacıyla, hukuki durumlarına uygun bir program oluşturulmalı ve fiziki koşullar sağlanmalıdır. Bu şekilde, göçmenlerin güvende olmaları ve haklarına saygı gösterilmesi sağlanarak adil bir süreç yürütülmüş olacaktır. Yabancılar yasası çerçevesinde özgürlükten mahrum bırakma, her durumun titizlikle ve bireysel olarak incelenmesinden sonra ancak son çare olarak başvuru bir tedbir olmalıdır. Ayrıca, bu tedbirin devam etme gerekliliği düzenli olarak denetlenmelidir. Alternatif, özgürlükten mahrum etmeyen tedbirler geliştirilmeli ve mümkün olduğu kadar kullanılmalıdır.

Sığınmacılarla ilgili alınan tedbirler konusunda ise çok daha hassas davranılmalıdır. Sığınmacılar, başvurularının sonuçlarını beklerken özgürlükleri istisnai bir önlem olarak kısıtlandığında, statüleriyle uyumlu olarak yasa dışı göçmenlere verilen güvencelerin ötesinde bir dizi güvence sağlanmalı ve uluslararası koruma başvurusu yapmamış

olan yabancı uyruklulardan ayrı tutulmalıdırlar.

Ek Beyan / Declaration

Makalenin tüm süreçlerinde TESAM'ın araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hareket edilmiştir.

Bu çalışmada herhangi bir potansiyel çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Yazar bu çalışma için finansal destek almadığını beyan etmiştir.

In all processes of the article, TESAM's research and publication ethics principles were followed.

There is no potential conflict of interest in this study.

The author declared that this study has received no financial support.

Kaynakça

Alves, L. A. (2017). Crimmigration in Brazil and the Netherlands: How the Phenomenon of Securitization can be a Fuel to These Processes? In F. Tilbe, E. Iskender, I. Sirkeci, (Eds.) *The Migration Conference 2017 Proceedings*. London: Transnational Press London.

Aras, E. G. (2014). Biyopolitik bir nüfus politikası olarak Avrupa Birliği'nin düzensiz göç rejimi ve sınırlarda ölüm siyaseti. *Nüfusbilim Dergisi / Turkish Journal of Population Studies*.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi. (2022). Erişim tarihi: 11.08.2022. [aihs_tr.pdf \(anayasa.gov.tr\)](https://www.aahs.gov.tr/).

Bonifazi, C. (1998). *L'immigrazione straniera in Italia* (Foreign immigration in Italy), Bologna.

Bonifazi, C. and Heins, F. (2009). Italy: The Italian transition from an emigration to immigration country. *IDEA Working Papers*, 5.

Bossi-Fini Act. (2002). Erişim tarihi: 13.08.2022. <https://web.camera.it/parlam/leggi/021891.htm>.

Buonfino, A. (2004). Between unity and plurality: The politicization and securitization of the discourse of immigration in Europe. *New Political Science*, 26(1), 23-49.

Caritas/Migrantes. (2009). Dossier statistico immigrazione 2009. *XIX Rapporto*. Roma: IDOS.

Cesareo, V. (2016). *The Twenty-first Italian Report on Migrations 2015*, Milano, McGraw-Hill Education.

Cillo, R. (2007). Italy Country Report. *Undocumented Worker Transitions EU Sixth Framework Programme*.

Directive 2008/115/Ec of The European Parliament and of The Council. (2008). Erişim tarihi: 06.01.2024 <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2008/115/oj>.

Einaudi, L. (2007). Le politiche dell'immigrazione in Italia dall'Unità a oggi. Roma.

Hernández, G. and Cuauhtémoc, C. (2014). Creating Crimmigration. *Brigham Young University Law Review* 1457, U Denver Legal Studies Research Paper No. 14-12.

Huysmans, J. (2000). *The politics of insecurity: Fear, migration and asylum in the EU*. London: Routledge.

International Migration Stock. (2019). Erişim tarihi: 13.08.2022. International Migrant Stock | Population Division (un.org).

Karyotis, G. (2007). European Migration Policy in the Aftermath of September 11. *Innovation: The European Journal of Social Science Research*, XX(1), 1-7.

Jalušič, V. (2020). Less Than Criminals: Crimmigration "Law" and the Creation of the Dual State. In: N. Kogovšek Šalamon (Eds.) *Causes and Consequences of Migrant Criminalization*. Ius Gentium: Comparative Perspectives on Law and Justice, 81.

Majcher, I. (2013). Crimmigration In the European Union through the Lens of Immigration Detention. *Global Detention Project Working Paper No 6*.

Majcher, I. (2014). Crimmigration in the European Union: The case of Immigration Detention. Erişim tarihi: 10.08.2022. <http://crimmigration.com>.

Mandacı, N. ve Özerim, G. (2013). Uluslararası göçlerin bir güvenlik konusuna dönüşümü: Avrupa'da radikal sağ partiler ve göçün güvenlikleştirilmesi. *Uluslararası İlişkiler*, 10(39), 105-130.

Marin, L. And Spina, A. (2016). Introduction: The criminalization of Migration and European (Dis)Integration. *European Journal of Migration and Law* 18.

Melotti U. (2004). Globalizzazione, migrazioni internazionali e culture politiche, in M. Delle Donne, U. Melotti, (Eds.) *Immigrazione in Europa. Strategie di inclusione-esclusione sociale*. EDIESSE, Roma.

Merlino, M. (2009). The Italian (in)security package security vs. rule of law and fundamental rights in the EU, *Changing Landscape of European Liberty and Security, Research Paper 14*.

Mutluer, M. (2003). *Uluslararası göçler ve Türkiye: Kuramsal ve ampirik bir alan araştırması- Denizli/Tavas*. İstanbul: Çantay Kitabevi.

Nascimbene, B. (2004). *Diritto Degli Stranieri*. CEDAM.

Provera, M. (2015). The criminalization of irregular migration in the European Union. *CEPS Paper on Liberty and Security in Europe, No. 80/*

February. Erişim tarihi: 11.08.2022. <https://www.ceps.eu/publications/criminalization-irregular-migration-european-union>.

Provera, M. (2015). The criminalisation of irregular migration in the European Union. *CEPs Paper in Liberty and Security in Europe*.

Turco-Napolitano Act. (1998). Erişim tarihi: 13.08.2022. <https://web.camera.it/parlam/leggi/980401.htm>.

Turgay S. (2022). 1990-2015 Yılları arasında Avrupa Birliği'nin göçü güvenlikleştirme politikası "İtalya Örneği" (Yayımlanmamış Doktora Tezi, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kocaeli).

Uygun, A. G. (2021). Uluslararası Göç- Güvenlik ilişkisi: İtalya'da göçün güvenlikleştirilmesi ve dışsallaştırılması. A. Bağbaşıoğlu (Ed.), *Uluslararası Güvenlik ve Uluslararası Örgütler. Kavramlar, Yaklaşımlar ve Kurumlar* içinde (s. 151-173). Ankara: Nobel Yayınevi.

Woude, M.A.H. and Van Berlo, P. (2015). Crimmigration at the Internal Borders of Europe? Examining the Schengen Governance Package. *Utrecht Law Review*, 11(1), 61-79.

Yalçın, C. (2004). *Göç sosyolojisi*. Ankara: Anı Yayıncılık.

Zincone, G. and Caponio, T. (2005). Immigrant and immigration policy-making: The case of Italy. *IMISCOE Working Paper: Country Report*.